

1 JUNI 1923

No. 11

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Vrienden der wereld zijn trekvogels, die heengaan als 't koud wordt.

EEN MODERNE STUDIE VAN DE OPSTANDING.

DOOR PROF. N. L. NELSON.

(Vervolg.)

Wat er noodzakelijkerwijs met het sterfelijk omhulsel van het beest gebeurt, gebeurt ook met den mensch; gelijk een zekere tekst in „Prediker” ons zegt. Zij worden allen gescheiden in gassen en vruchtbaarmakende stoffen, die dan opnieuw-belichaamd worden in nieuwe levensvormen.

Er is een beetje moed voor noodig om dit grimmige feit onder de oogen te zien, en toch indien wij zulks doen, hoe schoon wordt het dan! Dood steeds eindeloos geweven in het leven! Onwillekeurig herinneren wij ons Whittier's schoone regels:

„Want L e v e n is altijd meester van den D o o d,
En liefde kan de hare nimmer verliezen.”

Bovendien, wat zou, in tegenstelling daarmede, onze schoone wereld spoedig op een knekelhuis gaan gelijken, indien deze weldadige wet niet geregeld in werking zoude zijn! Neem als een typisch voorbeeld het geval van den eersten apostel der godsdienstvrijheid in Amerika, Roger Williams. Toen hij gestorven was, plantten zijn vereerders een appelboom op zijn graf, en gedurende anderhalve eeuw was het een levend altaar voor duizenden pelgrims uit de geheele wereld, waarvan er velen de vruchten aten. Toen dan eindelijk de boom ook stierf, vond het goede volk van Rhode Island het een geschikt oogenblik om de asch van

hun moreelen held te verzamelen en haar onder een langer-standhoudend monument te plaatsen. Maar de appelboom was hen vóór geweest. Negentiende van zijn lichaam, het vocht, was allang verdwenen in het blauw des hemels, door haar bladeren, en wat zijn stof betrof, vonden de delvers, toen zij door het vergane hout braken, slechts een warwinkel van hongerige wortels; vandaar verrees het gezegde:

„Wie heeft Roger Williams opgegeten?”

Het leven vindt altijd haar weg, vroeger of later, naar de verborgen plaats des doods. De erkenning van deze schoone wet leidde de geliefde „dichter van de Sierras” er toe, zijn schoonen tegenstander meer dan half weg en glimlachend tegemoet te gaan; want hij beval dat zijn lichaam verbrand zou worden en zijn asch zou van een hoog rotpunt naar de vier winden van zijn geboortestaat gestrooid worden. Zijn redeneering was waarschijnlijk deze: 96 % van mijn lichaam is water, hetwelk de oven onmiddellijk vrij doet komen om zich met de wolken te vermengen; de rest is planten-voedsel, het „stof der aarde”, hetwelk ik uit de levende dingen verkregen heb. Indien dit stof zal helpen de wortels van de bloemen te versterken, die ik zoolang heb liefgehad, en wanneer dan terzelfder tijd de overhangende wolk haar deel van mij over hun schoone kelken zal uitstorten om ze te verfrissen, hoe zou ik dan een *v r e u g d e v o l l e r* tocht verlangen naar het groote onbekende?”

Deze gedachte beschouwende, zal de lezer wel vragen: „Welk gedicht dat hij in zijn leven geschreven heeft, was welsprekender dan datgene wat bij zijn dood volvoerd werd?”

Ons vraagstuk bepaalt zich nu tot twee vragen: 1°. Zal het moeilijker zijn voor den Heer des levens om nieuwe lichamen te vinden voor Roger Williams en Joaquin Miller, dan b.v. om die Pharaoh op te wekken, wiens mummie nog ongeschonden genoeg is om gefotografeerd te worden? Laat de lezer deze vraag voor zichzelf beantwoorden.

2°. Waarin bevindt zich de mogelijkheid om opgewekt te worden: in het lichaam dat uit elkaar valt om telkens en telkens weer in nieuwe vormen van leven gemengd te worden, of in de zelfstandigheid en het weefsel van den geest, die voortleeft? Laat ons het antwoord op deze vraag raden door een andere vraag te stellen: Waarin bestaat de mogelijkheid van een nieuw leven: in het gele blad dat op de aarde valt om in stof veranderd te worden, of in de schoone, nieuwe knop die achtergelaten wordt op den boom?

Onze beschouwing van de voorafgaande factoren van leven en dood stelt ons in staat met eenige mate van waarschijnlijkheid de volgende conclusie te trekken: 1°. Kunnen wij met een zeker vertrouwen zeggen, dat de opstanding een *n a t u r l i j k* proces zal

zijn. Het geheele leven leert ons, dat er geen andere processen zijn in God's economie, hoe werktuigelijk 's menschen handelingen ook mogen zijn bij vergelijking. Neem b.v. de gebeurtenis, die de deur opent van het voorbestaan naar het aardse leven — onze menschelijke geboorte. Voor ons is het een volkomen alledaagsch en werkelijk iets geworden; en toch zou het voor de ongeboren geesten niet even onverklaarbaar en moeilijk te gelooven zijn als de opstanding voor ons is?

Inderdaad, goed beschouwd, d.w.z. door openbaring van den geestelijken kant en door wetenschappelijke ontdekkingen van den stoffelijken kant, welke gebeurtenis zou er dan wonderbaarlijker kunnen zijn? Een microscopische cel, die een oneindig-klein ei vruchtbaar maakt, hetwelk dan verdeeld en onderverdeeld wordt, biljoen-voudig, totdat het een volwassen mensch voortbrengt! Ook uit het stof der aarde, gelijk Adam; maar stof gezuiverd door de bloemen in honing, door de grassen in melk en meel, door duizenden andere laboratoria der natuur in menschelijk voedsel!

Waarom zouden wij niet gelooven dat ons celestiaal lichaam organisch opgebouwd zal worden, atoom voor atoom, uit geestelijke elementen voortgebracht in de celestiale wereld? Op een wijze, zoo niet gelijk, dan toch overeenkomstig aan die, waarop onze sterfelijke lichamen in deze wereld gemaakt zijn? In elk geval is dit de verklaring, door Paulus gegeven:

„Maar, zal iemand zeggen, hoe zullen de dooden opgewekt worden, en met hoedanig een lichaam zullen zij komen? Gij dwaas, hetgeen gij zaait, wordt niet levend tenzij dat het gestorven zij. En hetgeen gij zaait, daarvan zaait gij het lichaam niet dat worden zal, maar (gelijk aan) een bloot graan, naar het voorvalt, van tarwe of van eenig der andere granen. *** Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt.” *)

Kunnen wij een volmaaktere overeenkomst met een natuurlijke opstanding hebben dan deze? Er is iets dat inderdaad overgaat van de stervende kiem in den groenen stengel der tarwe — de ziel van de stervende kiem als het ware; maar de nieuwe kiemen worden niet gevormd uit de oude plant, maar worden gevormd uit aarde, lucht en zonneschijn. Zal de onsterfelijke tabernakel waarschijnlijk niet op dezelfde wijze gevormd worden uit de geestelijke laboratoria van een onsterfelijke wereld?

*) De woorden in haakjes zijn in 't oog springend noodzakelijk in deze vergelijking tusschen wat respectief gebeurde met de geplante graankorrel en het lichaam, weggelegd in het graf. Het moge aangevoerd worden, dat het zaad, hetwelk het zaad opvolgt, nakomelingschap is. Geheel juist gezien van een oogpunt; maar voor Paulus' doel om aan te toonen hoe het onsterfelijke lichaam voort zal komen, dient het juist zoowel om de opstanding te voorschaduwen.

Die aanhalingen gelijk in Ezechiël 37 : 12, waar de Heer zegt: „Ik zal uwe graven openen en zal ulieden uit uwe graven doen opkomen”; kunnen nauwelijks letterlijk opgevat worden; daar slechts een gedeelte van 's werelds dooden ooit in graven gelegd is, en de laatste sporen van alle begraven lichamen al spoedig weggewischt zijn, door de ondergane veranderingen in de laboratoria der natuur. Zooals tevoren is te kennen gegeven, is hier waarschijnlijk het feit der opstanding naar voren gebracht, niet de manier.

En wanneer men vraagt waarom God deze bijzondere voorstelling verkoos, is het antwoord dat, wanneer God eenig mysterie aan den mensch wil openbaren, Hij zich moet richten naar de vertolkings-capaciteit van den mensch. Indien er tot het oude Israël gesproken ware in de termen der moderne wetenschappelijke wereld — gelijk in dit artikel gebruikt wordt — zou het gelijk gestaan hebben met, òf in 't geheel geen boodschap overbrengen òf het zou er een van de grootste verwarring geweest zijn.

Dit punt moge wel onze gedachten op dezelfde hoogte brengen met een belangrijke uitlegging van den Profeet Joseph Smith, jaren later herhaald door pres. Brigham Young, die bevestigde dat op welke wijze het natuurlijk materiaal van het ééne lichaam, ook zal gescheiden worden en overgaan in een ander lichaam, er in 's menschen tabernakel een geest is, die nooit in een ander wezen ingaat, maar de opstanding afwacht om wederom opgebouwd te worden in het lichaam, waarvan de dood het voor kleinen tijd verlost heeft.*)

De Profeet ontkent niet dat het water van onze lichamen water is; de kalk, kalk; de koolstof-koolstof; enz., enz. Noch ontkent hij dat deze elementen op precies dezelfde wijze werken als identieke elementen, die ergens anders gevonden worden. Zijn denkbeeld is, zooals ik het versta, dat achter en onder deze sterfelijke zelfstandigheden een geestelijk wezen is, dat ten eenen male gebonden is aan een gegeven „ego”; in Gods oneindige bewaarplaats als een persoonlijkheid verblijft; afwachtende den roep der opstanding om den nieuwen onsterfelijken tabernakel te vormen.

*) In een conferentie, den 6en April 1843, in dewelke Pres. Brigham Young tegenwoordig was, sprak de Profeet Joseph Smith als volgt, naar aanleiding van een opmerking van ouderling Orson Pratt, dat 's menschen lichaam iedere zeven jaar verandert:

„Er is geen oorspronkelijk beginsel tot een menschelijk stelsel behoorende, dat ooit in een ander overgaat, niet in deze wereld en ook niet in de toekomende wereld; wat menschelijke theoriën ook mogen verkondigen. Wij hebben een getuigenis dat God ons zal doen verrijzen, en Hij heeft de macht zulks te doen. Indien iemand veronderstelt dat eenig gedeelte van onze lichamen, d.w.z. de oorspronkelijke deelen daarvan, ooit in een ander lichaam overgaat, dan denkt hij verkeerd.” (Kerkgeschiedenis, vol. 5, blz. 339).

Deze groote gedachte zullen wij beter kunnen verstaan wanneer wij beschouwen den aard van het lichaam van onzen Verlosser na de opstanding. Het was inderdaad van „vleesch en beenen”, zooals hij verklaarde; maar welk soort vleesch en beenen dringt door vaste zelfstandigheden, zooals deuren en muren heen, en kan het ééne oogenblik gezien en gevoeld worden op de sterfelijke aarde en het volgende oogenblik onzichtbaar worden? Om zulk een soort opgestaan lichaam op te bouwen, d.w.z. een geestelijk, onsterfelijk lichaam, vereischt een stof, gelijk aan diezelfde substantie of wezen, waarvan de Profeet Joseph en President Young spreken.

Maar waarom zouden wij over zulk een fijne bijzonderheid als deze twisten? Zij het voldoende voor ons te gelooven dat onze Vader, die een natuurlijke weg vond om ons onze sterfelijke lichamen te geven, ook een weg zal vinden — even natuurlijk en onafwendbaar, om ons onze nieuwe geestelijke lichamen te geven.

Indien dan ons geloof eenmaal deze schoone gedachte van een o r g a n i s c h e opstanding zal kunnen aannemen, zal het voor altijd allen twijfel en haarkloverijen tot staan brengen met betrekking tot de soort lichamen, die zullen opstaan; of er kreupele, oude, afgeleefde, misvormde, zwakke, ziekelijke, krankzinnige lichamen zullen opstaan, omdat zij zoo in het graf gelegd waren; zoo zal het ook alle andere vragen tot zwijgen brengen, zooals die van Job, van wormen, die het lichaam verteren, of haaien, of de wortelen der boomen of enig ander plantaardig leven, zooals wel heel spoedig gebeuren zal met de jongste vreeselijke beplantingen in de ondiepe loopgraven van Europa, want indien het nieuwe lichaam op natuurlijke wijze zal voortkomen uit de een of andere slapende knop van een vorig leven, dat als het ware verborgen is in hetzelfde weefsel van den geest wanneer hij naar de geestenwereld gaat, is er geen reden te veronderstellen dat het nieuwe lichaam zal aangedaan worden door de louter samenloop van omstandigheden van dat voorgaande bestaan; net zoo min als dat een plant die opnieuw uit de wortelen spruit, gedoemd zou zijn een toevallige misvormdheid van het vorig jaar wederom te ontvangen. Maar iets dat misschien meer aantrekt dan zelfs het w a n n e e r en het h o e is het w a t, dat zal opstaan. Hier zijn wij gelukkig op veiliger grond. „Welk beginsel van intelligentie wij ook verkrijgen in dit leven”, zegt Joseph Smith, „zal met ons verrijzen in de opstanding.”

Merk op het feit, dat hij niet zegt welke kennis wij ook zullen bereiken, deze zal met ons opstaan; slechts d i e wetenschap die omgezet zal zijn in macht; in welk geval het opgehouden heeft kennis te zijn en karakter of intelligentie is geworden.

Dit is juist wat onze wetenschap van psychologie doet verwachten. Feiten, die niet begrepen worden, kunnen zelfs in het aardsche leven niet lang in onze herinnering blijven. Waarom zou-

den wij dan verwachten dat zij met ons over het graf zullen gaan? Bovendien hebben wij reeds een volkomen analogie van deze wet. Van het voorbestaan komt, met onze geesten, geen enkel feit uit dat vorige leven dat kennis zou genaamd kunnen worden; zoodat onze intelligentie waarschijnlijk komt uit die eerste wereld — komt als een verzameling, destijds in het voorbestaan begrepen feiten of de voortstuwende kracht van het karakter, die op deze wijze de verschillende deelen van onze geesten vormen. *)

Onze intelligentie is de maat of graad van gelijkenis met onzen Hemelschen Vader; de dagelijksche proefbalans van onzen staat van volmaaktheid en daarom ook van onze onvolmaaktheid. Intelligentie, eeuwig zijnde, moet met ons gaan; zij zou niet in het graf kunnen blijven. Maar hoe met onze onwetendheid, onze zwakheden, onze zonden? Zullen zij genadiglijk achtergelaten worden? Zeer zeker niet. Zij kunnen vergeven zijn, maar dat verandert ze niet in deugden. Zij zullen daar zijn, misschien niet als iets positiefs of aanvallends, maar vertegenwoordigd door de leemten in onze intelligentie — rotsspleten, die wij in het hiernamaals zullen moeten aanvullen en afronden.

In het aardsche leven is niet één werking van intelligentie — of van wijsheid, karakter, macht of deugd, want deze zijn alle aan elkaar gelijk — begrijpelijk zonder haar stoffelijke wederkeerige werking in hoofd, hart of hand. Nu, gelijk tevoren verklaard is, zal de intelligentie opgewekt worden, natuurlijk daar het iets is wat de ziel aanhangt; maar zou de intelligentie in dat vergevorderde leven kunnen werken, zooals hier, zonder het terugontvangen van haar stoffelijk omhulsel? Kan de musicus spelen zonder zijn zorgvuldig geoefende vingers, de denker uitvinden zonder zijn wonderbaarlijk-doorweven hersen-cellen, de man der wetenschap onderzoeken zonder zijn heldere op alles-verdacht-zijnde zintuigen?

Wij zullen een geoefend lichaam opnemen, indien wij een geoefend lichaam nederleggen. De plaatsruimte laat niet toe over deze gedachte verder te filosofeeren; maar is het niet redelijk en zelfs opmerkenswaardig dat oefening de cellen van het gebruikte orgaan steeds mooier en mooier in elkaar zet? Het zal daarom vermoedelijk eenzelfde wijziging teweegbrengen in het ziele-weefsel, dat daarmede correspondeert. Derhalve — zal de nieuwe onsterfelijke stof — of als gij zulks liever wilt, zal de geestelijke stof, verpersoonlijkt door ons in sterfelijkheid — wanneer het doorweven zal worden met den geest, niet cel voor cel, het voorbeeld van de

*) Daaruit volgt echter niet dat de herinnering verbonden aan sterfelijke intelligentie of intelligentie na-den-dood, door de opstanding teruggehouden zal worden, gelijk de herinnering uit ons voorbestaan is weggenomen door sterfelijkheid. Inderdaad, alle verbinding, die wij gehad hebben met opgestane wezens, bewijst het tegendeel.

geest-mazen volgen, zooals zij in de ziel gewerkt zijn door het sterfelijke leven?

Noch is het redelijk te denken dat alleen aardsche ondervindingen wijziging in het opgestane lichaam zullen teweegbrengen. Dat ons leven in de geestenwereld, tusschen dood en opstanding, ook zal medewerken om het weefsel van onze onsterfelijke tabernakels te wijzigen, blijkt duidelijk uit Paulus' zinspeling op zielen gekweld, „de aangebodene verlossing niet aannemende, opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden.” (Heb. II : 35.)

Zij het voldoende verdere discussie over dit onderwerp te sluiten met de schriftuurlijke verzekering dat zonder een dubbele opstanding (van intelligentie en zijn geleidmiddel) het onmogelijk is volmaakt te worden. „De elementen”, zegt moderne openbaring, „zijn de tabernakel van God..... De mensch is geest..... en geest en element onafscheidelijk verbonden, ontvangen een volheid van vreugde; en wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch een volheid van vreugde niet ontvangen. (Leer en Verbonden 93 : 33).

Indien nu het gezegde van Christus : „Ik ben de opstanding en het leven”, een diepere en grootere beteekenis heeft gekregen; indien wij iets geleerd hebben van het h o e, w a n n e e r en het w a t van de opstanding, laten wij dan de beteekenis nagaan van des Verlossers genadige belofte : „Hij, die in mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.”

Er doen zich nu twee vragen voor : 1°. Wat beteekent het in Christus te gelooven? en 2°. Wat is de aard van het leven, hetwelk hij belooft aan degenen die gelooven? Beide vragen worden beantwoord in deze schitterende passage uit moderne openbaring, misschien wel de meest licht-gevende uit al de Schriften aangaande de opstanding :

„En wederom, wij geven getuigenis, want wij zagen en hoorden, en dit is het getuigenis van het Evangelie van Christus, aangaande hen die in de opstanding der rechtvaardigen voortkomen, die zijn het, die het getuigenis van Jezus ontvingen, en in Zijnen naam geloofden en gedoopt werden volgens de wijze van zijn begrafenis; zijnde in het water in Zijnen naam begraven, en dit overeenkomstig het gebod dat Hij gegeven heeft, dat zij door het houden van Zijne geboden van al hunne zonden zouden gewasschen en gereinigd mochten worden, en den Heiligen Geest ontvangen door het opleggen der handen van hem die tot deze macht verordineerd en verzegeld is. En die door geloof overwinnen, en verzegeld worden door den Heiligen Geest der belofte, welke de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn. Die zijn het, welke de Kerk van den Eerstgeborene zijn. Die zijn het, in wier handen de Vader alle dingen gegeven heeft; Die zijn het, welke Priesters en Koningen zijn, welke van Zijne volheid en van Zijne heerlijkheid ontvangen hebben, en Priesters der Allerhoogsten zijn, naar de

orde van Melchizedek, welke naar de orde van Henoch was, welke naar de orde van den Eeniggeborenen Zoon was; daarom, gelijk geschreven is, zij zijn Goden, zelfs de zonen Gods; daarom zijn alle dingen hunner, hetzij leven of dood, of tegenwoordige of toekomstige, allen zijn hunner en zij zijn van Christus en Christus is van God. En zij zullen alle dingen overwinnen; daarom laat niemand in den mensch roemen, maar laat hem liever in God roemen, die alle vijanden onder Zijne voeten zal onderwerpen; deze zullen in de tegenwoordigheid van God en Zijnen Christus voor immer en altoos wonen. Deze zijn het die Hij met zich zal brengen, wanneer Hij op de wolken des hemels zal komen, om over Zijn volk op de aarde te regeeren. Deze zijn het die deel zullen hebben in de eerste opstanding. Deze zijn het die zullen voortkomen in de opstanding der rechtvaardigen. Deze zijn het die tot den berg Zion gekomen zijn, en tot de stad des levenden Gods, de hemelsche plaats, de allerheiligste. Deze zijn het die tot een ontelbaar gezelschap van engelen gekomen zijn, tot de algemeene vergadering en Kerk van Henoch, en van den Eerstgeborene. Deze zijn het wier namen in den hemel geschreven zijn, alwaar God en Christus de rechters van allen zijn. Deze zijn het die rechtvaardige mannen zijn, volmaakt gemaakt door Jezus den Middelaar van het nieuwe verbond, die deze volmaakte verzoening door het vergieten van Zijn eigen bloed bewerkte.

Deze zijn het wier lichamen celestiaal zijn..... wier heerlijkheid bij de zón, als zinnebeeld, vergeleken wordt." (I.eer en Verbonden 76 : 50—70.)

Ik wilde wel dat deze passage in waarheid weergaf de opstanding van a l l e n, die een verbond met God maken door den doop. Ongelukkigerwijs is het slechts waar voor een gedeelte, zelfs in de kerk, n.l. van diegenen, die de celestiale heerlijkheid bereiken. Voor diegenen die „geen getuigenis ontvangen”, of diegenen, die dezelve ontvangen hebbende en niet moedig genoeg zijn om naar het goddelijke ideaal te leven, voor hen is een lagere staat van opstanding, de terrestriale; terwijl voor diegenen, die Christus in 't geheel niet kennen, zij die afgescheiden zijn van alle secten, „ontelbaar als de sterren”, daar is een derde heerlijkheid, de telestiale. Wat betreft deze twee lagere staten, zou de lezer de rest van deze wonderbaarlijke openbaring moeten lezen.

J. H.

Vriendelijke woorden zijn als muziek in de wereld, en vriendelijke daden als zonnestralen, in staat om een kille, sombere atmosfeer te verwarmen en te verhelderen.

BODLEY.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE

— ASSISTENT: C. ZAPPEY

REINE GEDACHTEN.

„En laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het Priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des hemels, en de Heilige Geest zal uw voortdurende metgezel zijn.” Leer en Verbonden 121:45-6.

De Heere verstond zeer goed de kracht van de menselijke gedachten, toen Hij deze woorden uitte; namelijk dat de mensch waarlijk is wat hij denkt en zijn karakter de volle som van zijn denken is. Een edel en goddelijk persoon is niet het resultaat van het toeval, hij is het resultaat van zijn denken, van in zijn gedachten de dingen van het Koninkrijk der Hemelen gekoesterd te hebben.

Tedere handeling in het leven, goed of kwaad, is eerst in de gedachten bedreven, zoo door deugdelyke en edele gedachten te koesteren, stijgt de mensch tot goddelijke volmaaktheid, terwijl onedele wellustige gedachten die later ten uitvoer gebracht worden in het leven, den mensch met zijn wondervolle intellect tot den toestand minder dan de dieren des velds verlaagt.

De mensch is de maker van zijn wereld. Zijn succes of falen is afhankelijk van het gebruik dat hij maakt van de wonderbare talenten, waarmede God hem heeft begiftigd. Aan wien de schuld, als hij zijn energie toepast om zijn vleeschlijke begeerten te vreden te stellen en zijn lichaam te verwoesten, inplaats dat hij zijn schepende gedachten-kracht om een woning van glorie te bouwen aanwendt, en zijn kasteel een kerker midden in het rijk der booze geesten wordt? Want een elk mensch verblijft waar hij door de wet van zijn persoonlijkheid is, de gedachten die hij in zijn karakter gebouwd heeft, hebben hem daar gebracht en in de rangschikking van het leven is er geen toeval, maar alles is het resultaat van een wet, die niet kan falen. Dit is juist zoo zeker omtrent hen die in overeenstemming zijn met hun omgevingen als voor diegenen die het niet zijn.

De kwaaddenkende mensch gevoelt zich niet op zijn plaats in de tegenwoordigheid van de reinen in hart en openbaart zijn werken niet. Zooals Christus zeide in Zijne dagen, aangaande dit soort van menschen: „En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de menschen hebben de duisternis liever gehad dan

het licht, want hunne werken (de resultaten van gedachten) waren boos."

De ziel wordt aangetrokken door datgene wat het bemint. Goede gedachten en handelingen kunnen nimmer slechte resultaten te voorschijn roepen; kwade gedachten en handelingen kunnen nimmer goede uitkomsten voortbrengen. In andere woorden: „Men kan geen druiven lezen van doornen, of vijgen van distelen." Als de mensch zijn kwade gedachten laat varen en tot een goede denkwijze keert, zal hij verwonderd staan over de snelle verandering die zij in zijn leven teweeg zal brengen, want de wereld zal beginnen hem beter te behandelen en hij zal beginnen te begrijpen dat zeer vele van de zoo schijnbaar onjuist uitzierende toestanden van het leven, de resultaten waren van zijn eigen denkwijze.

De mensch verbeeldt zich dat de gedachten, die hij koestert, geheim gehouden kunnen worden, maar dat is onmogelijk. Spoedig wordt het een gewoonte, en een gewoonte, goed of kwaad, heeft haar uitwerking op onze omgeving. Dierlijke gedachten kristalliseeren in de gewoonten van dronkenschap en zinnelijkheid, welke ontbering en ziekte voortbrengen; gedachten van luiheid kristalliseeren in gewoonten van vuilheid en oneerlijkheid, waaruit armoede en bedelarij ontstaan. Aan de andere hand reine, heilzame, gezonde, zuivere gedachten kristalliseeren in de gewoonten van zelfbeheersching, succes, ontwikkeling, reinheid en nijverheid en verheft den bezitter in het schoone rijk van de reinen in hart, die als erfenis de blooming zullen verkrijgen om hun God en Verlosser te aanschouwen. Daarom moet de mensch zichzelf in orde stellen om te bevinden dat het heelal recht is en zoodoende zal hij zijn scheppend vermogen beginnen te gebruiken om gedachten voort te brengen, die hem in overeenstemming zullen brengen met het oneindige en hem helpen om boven het kwade van dit geslacht te rijzen.

De Heiligen der Laatste Dagen hebben de wonderbare zegening ontvangen om den wil van God te kennen en zijn erfgenamen van het Heilige Priesterschap gemaakt, hetwelk, teneinde dat wij aan Hem gelijk mogen worden als een volmaakt Wezen, ons geboden heeft om reine gedachten met ons te hebben, om rein van hart te zijn, om de waarheid lief te hebben en tot het licht te komen, zoodat de menschen het wonder, hetwelk in onze levens gekomen is door in aanraking te komen met het woord van God en door het onkruid uit te roeien en de tarwe aan te kweeken, mogen waarnemen. Laat daarvoor deugd uw gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, zoodat de krachten van het Priesterschap doeltreffend in uw levens mogen zijn en de Heilige Geest, vol van licht en waarheid, uw voortdurende metgezel moge worden.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK”
DE VRAAG VAN VERWERPING —
ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg).

Ouderling John Taylor, zegt in een toespraak aan de Heiligen in Engeland, uitgegeven in de Millennial Star van November 1846: (deel 8 : 97):

„De tijd alleen kan dit aan velen ontvouwen, maar aan ons is het reeds lang geleden kennelijk gemaakt, jaren voor de Tempel VOLTOOID was en lang voor het martelaarschap van onzen Profet en Patriarch.”

Hier verklaart hij dat de Tempel voltooid was. Nu, onze vrienden halen eenige opmerkingen van President Brigham Young aan, uit de toespraak door hem uitgesproken ter gelegenheid van de inwijding van den St. George Tempel, welke daarop neerkomen dat de Heiligen tot op dien tijd nimmer het voorrecht gehad hadden om een Tempel te voltooiën en ervan te genieten. Ik vraag uw aandacht voor het feit dat President Brigham Young Nauvoo verliet voor de Tempel voltooid was. Hij vertrok in Februari 1846, en een groot gedeelte van de Heiligen der Laatste Dagen waren van die stad verdreven, vóórdat zij het voorrecht genoten om de verordeningen van het huis van God te ontvangen, daarom was President Young juist, toen hij zeide dat wij tot op dien tijd het voorrecht niet hadden gehad om een Tempel te voltooiën en ervan te genieten. Maar nu wensch ik uw aandacht te vestigen op de verklaring van President Young in October 1863 gemaakt. (News, 13 : 96). Hij zeide :

„Wij hebben alreeds twee Tempelen gebouwd, één te Kirtland, Ohio en één te Nauvoo, Illinois. *** God gebood ons om den Nauvoo Tempel te bouwen, en wij bouwden hem en volbrachten onzen plicht zeer goed. Er zijn ouderlingen hier aanwezig vandaag, die aan dat huis arbeidden zonder schoenen aan hun voeten en bijna geen broek om hun ledematen of hemd om hun armen te bedekken.

„Wij verrichtten dat werk en volbrachten het BINNEN DEN TIJD DIEN GOD ONS GAF OM HET TE DOEN. Afvalligen zeiden dat wij nimmer dat werk konden volbrengen, maar door de zegening van God was het voltooid en werd het door Hem aangenomen. Afvalligen bouwen nimmer Tempelen voor God, maar de Heiligen zijn geroepen om dit werk te doen.”

De Nauvoo Tempel werd 1 Mei 1846 in 't openbaar ingewijd door ouderling Orson Hyde en den volgenden dag vergaderden ongeveer 3000 Heiligen in het gebouw in een openbaren dienst. Het is niet redelijk om aan te nemen dat dit gebouw ingewijd was vóórdat het klaar gekomen was, want elk gedeelte was toegewijd als het voltooid was en de wijding van 1 Mei 1846 was voor het geheele gebouw.

Openbaring over Tempel-bouwing.

Ik heb nu aangetoond dat de Tempel voltooid was, dat de Heiligen ijverig in hun arbeid waren en dat zij ook verhinderd werden door hun vijanden. Ik bekrachtig opnieuw wat alreeds gezegd is geworden: dat het geen onderscheid maakt in zooverre als het de Kerk en haar autoriteit aangaat, als de Tempel zelfs niet voltooid of klaar gekomen was in den technischen zin van het woord. Eenige van de versieringen, de ornamenten en andere artikelen, mogen niet in het gebouw geplaatst geweest zijn volgens de origineele plannen, en in die technische beteekenis moge het gebouw niet „geheel voltooid” zijn geweest. Maar als zulks waar is, wat onderscheid maakt het? De Heere, den hemel zij dank, is niet zoo technisch en korzelig als de menschen zijn, anders zou het er jammerlijk voor ons uitzien. De openbaring zegt niet dat de Kerk met haar dooden verworpen zou worden als n i e t ieder identick deel, plank of artikel in het gebouw was, volgens het origineele ontwerp. De zaak, die de openbaring wel vereischt, is, dat een plaats bereid of gebouwd wordt waar de Heere het Priesterschap en zijn verordeningen, welke weggenomen of nog niet hersteld waren, kon openbaren. En alzoo, als de voorloopige vloeren niet vervangen waren door permanente vloeren, kon en zou de Heere Zichzelve aan de Heiligen geopenbaard en hun offerande aangenomen hebben. Laat ons eens zien wat de openbaring wel zegt over deze zaak. Beginnende met het 25ste vers:

25. En wederom, voorwaar zeg Ik tot u, dat al Mijn heiligen van verre zullen komen;

26. En zoud snelle boden, ja, gekozene boden, en zeg tot hen: komt, met al uw goud, en uw zilver, en uwe kostbaar gesteente, en met al uwe oudheden; en met allen die kennis van oudheden hebben, die willen komen mogen komen, en brengen den palmboom, den pijnboom en den denneboom, met al de kostbare boomen der aarde;

27. En met ijzer, met koper, met zink en met al uwe kostbare dingen der aarde, om een huis voor Mijnen naam te bouwen, voor den Allerhoogste om daarin te wonen;

28. Want er is geene plaats op aarde gevonden, waartoe Hij kan komen en aan u datgene herstellen wat verloren was, of wat Hij weggenomen heeft, zelfs de volheid van het Priesterschap;

29. Want er is geen doopvont op de aarde, dat zij, Mijne heiligen, mogen gedoopt worden voor hen die dood zijn;

30. Want deze verordening behoort tot Mijn huis, en kan Mij niet aannemelijk zijn, dan alleen in de dagen uwer armoede, waarin gij niet in staat zijt een huis voor Mij te bouwen;

31. Doch Ik gebied u, al Mijne heiligen, een huis voor Mij te bouwen; en Ik sta u eenen voldoende tijd toe een huis voor Mij te bouwen, en gedurende dien tijd zullen uwe doopen Mij aannemelijk zijn;

32. Doch ziet, aan het einde van dezen aangewezen tijd zal het doopen voor uwe dooden Mij niet aannemelijk zijn; en indien gij deze dingen aan het einde van den aangewezen tijd niet doet, zoo zult gij als eene Kerk, met uwe dooden, verworpen worden, zegt de Heere uw God;

33. Want voorwaar zeg Ik u, dat na een voldoende tijd gehad te hebben een huis voor Mij te bouwen, waarin de verordening van den doop voor de dooden behoort bediend te worden, en voor welk doel dezelve ingesteld was vóór de grondlegging der wereld, het doopen voor uwe dooden kan Mij niet aannemelijk zijn;

34. Want daarin zijn de sleutelen van het heilige Priesterschap, verordend opdat gij eer en heerlijkheid moogt ontvangen;

35. En na dezen tijd, zal het doopen voor de dooden, door hen die in het buitenland verspreid zijn, Mij niet aannemelijk zijn, zegt de Heere;

36. Want het is verordineerd, dat in Zion, en in haar Ringen, en in Jeruzalem, die plaatsen welke Ik voor eene toevlucht aangewezen heb, de plaatsen voor het doopen voor uwe dooden zullen zijn;

37. En wederom, voorwaar zeg Ik tot u: Hoe zullen uwe wasschingen Mij aannemelijk zijn, tenzij gij hen in een huis verricht, dat gij voor Mijnen naam gebouwd hebt?

38. Want om deze reden gebood Ik Mozes, dat hij een tabernakel zoude bouwen, dan zij denzelven met zich zouden voeren in de wildernis, en een huis zouden bouwen in het land van belofte, dat die verordeningen, welke van vóór de grondlegging der wereld verborgen waren, geopenbaard mochten worden;

39. Daarom, voorwaar zeg Ik tot u, dat uwe zalvingen, en uwe wasschingen, en het doopen voor de dooden, en uwe plechtige bijeenkomsten, en uwe herinneringen voor uwe offeranden, door de zonen van Levi, en voor uwe orakelen in uwe allcrheilige plaatsen, waarin gij samenspraken hebt, en uwe inzettingen en geboden, voor het begin der openbaringen en der grondlegging van Zion, en voor de heerlijkheid, eer, en begiftiging van al haar inwoners zijn verordineerd door de verordening van Mijn heilig huis, hetwelk Mijn volk altijd is geboden tot Mijnen heiligen naam te bouwen. (Wordt vervolgd.)

GROND VOOR MODERNE OPENBARING.

Niet geheel en al ben ik het eens met de wijze, waarop hier de doop bediend wordt. Men doopt hoofdzakelijk slechts volwassenen en slechts dezulken, die in hun wandel beproefd zijn, mogen in de Christelijke gemeente worden opgenomen. Volkomen juist. Doch gronden we daarmede een kerk op een zekere en breede basis? Komt het slechts daarop aan, dat de gemeenten bestaan uit zooveel mogelijk vlekkelooze medeleden? Ik meen, dat men ook in het oog moet houden, hoe de gemeente een normalen stroom van nieuwe leden toegevoerd krijgt. Doopen we de kinderen der Christelijke echtparen, dan groeien onder ons inboorlingen op, die vanaf hun jeugd tot de christelijke kerk behooren en onder haar invloed staan. Voorzeker zullen er onder hen wel zijn, die zich den in hun jeugd verworven christennaam onwaardig zullen toonen. Doch zoovele anderen zullen, juist wijl ze van hun jeugd af aan tot de gemeente behooren, en daarin steun vinden bij zoovele zedelijke gevaren die hen omgeven, trouwe medeleden er van worden. Zoo komt de vraag van den kinderdoop, die de kerk in de eerste eeuwen zoo beroerde, thans in de missie weer opduiken als een actuele kwestie. Als we echter aan de Ogowe wenschten

te besluiten tot den kinderdoop, dan zouden we haast alle inboorling-evangelisten en de oudsten der gemeente tegen ons krijgen.

Voor het moeilijkste probleem komt de christelijke zending te staan, doordat ze naar buiten in twee vormen optreedt, als Katholiek en Protestant. Hoeveel schooner zou het arbeiden zijn in den naam van Jezus, als dit onderscheid niet bestond en de beide kerken niet met elkander concurreerden. Aan de Ogowe onderhouden de zendelingen van beide belijdenissen correcte, vaak ook vriendschappelijke betrekkingen tot elkander. Doch de wedstrijd, die de inboorlingen in de war helpt en de zaak van het Evangelie schaadt, is daarom nog niet uit de wereld geholpen."

Prof. Dr. Abert Schweitzer, „Aan den Zoom van het Oerwoud”, *Eenheid*, 5 April 1923.

ALS

(Naar het Engelsch van Rudyard Kipling.)

Als jij je hoofd kunt houden als rondom je
 Men 't hoofd verliest en jou daarvoor blameert;
 Als jij jezelf vertrouwen kunt als dom je
 De twijflaar noemt, en je 'm toch respecteert;
 Als je kunt wachten, lijdzaam en gelaten,
 Of, als men liegt omtrent je, op waarheid staat;
 Of, als je wordt gehaat, zelf niet gaat haten,
 En toch niet te braaf kijkt, noch te braaf praat;

Als je kunt droomen — en nooit droomen baas laat spelen;
 Kunt denken, maar daarbij ook dader bent;
 Als je in Triomf en Tegenspoed kunt deelen,
 En toch die twee als Aartsbedriegers kent;
 Als je 't verdragen kunt dat door een fielt wordt
 Verdraaid je woord, je gouden waarheidswoord,
 Of 't aanzien hoe je levenswerk vernield wordt,
 En je andermaal gaat bouwen, onverstoord;

Als je ééne hoop van al wat je ooit mocht winnen
 Kunt maken voor één kansworp, die beschikt
 Jou alverlies, en je weer kunt beginnen,
 Terwijl je omtrent je leed geen woordje kikt;
 Als jij je hart tot dienstbaarheid kunt dwingen,
 En spier en zenuw, lang na hun verval,
 En zóó volharden waar totaal vergingen
 Je krachten, maar de Wil nog roept: „Sta pal!”

Als je met menigten kunt spreken, deugdvast,
 Omgaan met vorsten, met eenvoudig oog.
 Als, ondanks vriend of vijand, je innervreugd' wast,
 Als je alle menschen acht, maar géén te hoog;
 Als je ieder duur minuutje laat bevatten
 Een volle maat van arbeid, goed en schoon.
 Dan zijn van jou deze aarde en al haar schatten.
 En wat is méér: dan ben je een Man, mijn zoon!

Salt Lake City.

FRANK I. KOOYMAN.

„GEDENK DEN SABBATDAG”.

„Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uwes Gods; dan zult gij geen werk doen, want in zes dagen heeft de Heere den hemel en de aarde gemaakt, de zee en alles wat daarin is, en Hij rustte ten zevende dage; daarom zegende de Heere den sabbatdag, en heiligde den zelve.”

Exodus 20:8—10.

„En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen; Want voorwaar, dit is een dag voor u aangewezen om van uwe werken te rusten, en uwe toewijding aan den Allerhoogste te betoonen; doch herinnert u dat op dezen dag, den dag des Heeren, gij uwe offers en uwe sacramenten den Allerhoogste zult offeren, belijdende uwe zonden. En op dezen dag zult gij geen ander ding doen”, enz.

Leer en Verbonden, afd. 59.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Onder de leiding van conferentie-president Bowa de Vries ging het Groningsche zangkoor voor een uitstapje naar het plaatsje Beetsterzwaag, alom bekend door zijn natuurschoon. Per tram werd eerst naar Drachten gereisd en daar er in die plaats 45 minuten oponthoud was, werd er, na toestemming van den burgemeester ontvangen te hebben, een paar schoone liederen gezongen en veel lectuur uitgereikt aan de groote schare, die belangstellend luisterde.

Te Beetsterzwaag aangekomen, werd er op verschillende plaatsen gezongen en een openlucht-vergadering gehouden. Velen luisterden met belangstelling naar ouderling de Vries.

Ook hier werd veel lectuur verspreid. In de nabijheid waar de

openlucht-vergadering gehouden werd, vergaderde een menigte onder leiding van drie predikanten, welke ten gunste van de drankbestrijding spraken. Zij vroegen of het zangkoor zoo goed wilde zijn om in het gebouw eenige liederen te zingen, hetwelk gedaan werd, waarvoor zij hun hartelijken dank uitbrachten. Ouderling De Vries vroeg of hij ook eenige woorden mocht spreken, hetwelk niet toegestaan werd. Het zangkoor onder leiding van broeder M. Baptist, is een groot succes.

Op 20 Mei werd een openlucht-vergadering te Neus gehouden. Velen luisterden aandachtig en werden tot schreiens toe bewogen. De sprekers in deze vergadering waren ouderlingen John Berger en Bowa de Vries.

Conferentie aankondiging.

De Luiksche conferentie zal 16 en 17 Juni gehouden worden.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst ouderlingen: Michael J. Austin, James de Brij, Gerald R. Daynes, Chas. O. Carstensen, Kenneth M. Cannon en George B. Higgs.

Overleden.

Te Rotterdam is 11 Mei na langdurig lijden zuster Anna de Kleyn overleden. Zuster de Kleyn was tot aan haar dood een zeer getrouw lid en zag immer vol hoop en vertrouwen op God en bezat een groote getuigenis van het Evangelie. Zij werd den 20sten September 1863 geboren, dochter van Arent van Woerkum en Hendrika Biesters. Gedoopt door ouderling Frank E. Hansen op 7 April 1897 en bevestigd door ouderling Rudolf Jans.

INHOUD.

Een moderne studie van de opstanding blz. 157 Reine gedachten „ 165 Oorsprong van de „Gereorga- niseerde Kerk” „ 167 Grond voor Moderne Open- baring „ 169		Als blz. 170 Gedenk den Sabbatdag „ 171 Uit ons eigen Zendingsveld „ 171 Conferentie aankondiging „ 172 Aangekomen „ 172 Overleden „ 172
--	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.